

## Lanțul vieții

Carmen

---

Am să rup odată lanțul care viața mi l-a dat  
Și pe care mii de zile, ploaia-n lacrimi l-a udat,  
Sclav al zilelor ce-s duse în tradiții de demult,  
Prizonier în lanț sunt, vise doar în somn vin cu tumult!

Muncă, oboseală, stres...ele-mi sunt alături zilnic  
Și-n rutina asta gri, nimeni nu-mi este potrivnic...  
Doar în mine se mai zbate inima nemulțumită,  
Sufletul ar vrea să zboare și s-o lase-n piept uimită!

Știu că lanțul s-a uzat, doar c-o zbatere de-aripă  
Pot să-l frâng, dar nu aș vrea ca să-l rup așa în pripă...  
Las ca sufletul să-și facă aripi cu sclipiri de vise  
Ce în nopțile cu lună au ținut stelele-ncinse...

Inima să se încarce cu speranțele de-o viață  
Și în ritmul fericirii să-mi pună bujori pe față,  
Sufletul cu patru-aripi să sfărâme lanțu-n zale  
Și să-și ia încet avânt, să zboare pe a sa cale!

Fluture cu un pastel de iubiri nestăvilite...  
Voi fi petecul de cer cu visele împlinite  
Ale celor ce în somn culeg stelele cu lacrimi,  
Ale celor ce-și petrec zilele cu iz de patimi!